

Ուրվագիր ութերորդ
Աստծու տնտեսությունը՝
Նրա բաշխմամբ հանդերձ, Երեմիայի գրքում

Գրվածքների ընթերցում. Երմ 2:13, 15:16, 17:7-8, 19-27, 23:5-6, 31:31-34, Եբր 8:8-12

I. Երեմիա 17:7-8-ում ասվում է. «Օրհնյալ է այն մարդը, ով Եհովային է ապավինում և ում ապավենը Եհովան է: Նա մման կլինի ջրի մոտ տնկված ծառի, որն իր արմատները զգում է հոսանքի մոտ և չի վախենա, երբ տապը գա. որովհետև նրա տերևները փարթամ են մնում և նա չի անհանգստանա երաշտի տարում և չի դադարի պտուղ տալուց».

Ա. Այս խոսքերը կարելի է հասկանալ երկու տարբեր կերպերով՝ ըստ բնական ըմբռնման կամ ըստ Աստծու տնտեսության. այս խոսքերը նյութական օրհնություն ստանալու համար Աստծուն ապավինելու մակերեսային հարցին չեն վերաբերում. իրականում այս խոսքերը վերաբերում են Աստծու տնտեսությանը, որն իրագործվում է Նրա բաշխման միջոցով.

1. Հայտնությունն այստեղ բացահայտում է, որ Աստծու տնտեսության համաձայն՝ Նա, ով ապավինում է Աստծուն, մման է ջրի մոտ տնկված ծառի, ինչը խորհրդապատկերում է Աստծուն՝ որպես կենդանի ջրերի ակունքի (2:13ա). մի կողմից մենք ապավինում ենք Աստծուն, մյուս կողմից՝ Աստված Ինքն է Նրա հանդեպ մեր ապավենը:

2. Ծառն աճում է ջրի մոտ՝ իր մեջ կլանելով ջրի ողջ հարստությունը. սա Աստծու բաշխման նկարն է. որպեսզի ստանանք աստվածային բաշխումը, մենք՝ որպես ծառեր, պետք է կլանենք Աստծուն՝ որպես կենդանի ջրի, որը բաշխում է մեր էության մեջ՝ դառնալով մեր բուն բաղադրիչը:

Բ. Միտքն այստեղ նույնն է, ինչ Ա Կրթ 3:6-ում, որտեղ Պողոսն ասում է. «Ես տնկեցի, Ապոդոսը ջրեց, բայց Աստված էր աճեցնում». ջրելը ծառի՝ ջուր կլանելու համար է, իսկ կլանելն Աստծու բաշխումը ստանալու համար է.

1. Ծառն աճում է Աստծու՝ որպես Մատակարարողի ու մատակարարման շնորհիվ. մատակարարումը մատակարարող Աստծու հարստությունն է, որը բաշխվում է մեր մեջ՝ որպես բույսերի, որպեսզի մենք աճենք Աստծու շափով. ի վերջո բույսերը և Աստված, Աստված և բույսերը մեկ են դառնում՝ ունենալով միևնույն տարրը, էությունը, կազմությունն ու տեսքը՝ Կղս 2:19:

2. Մենք բոլորս պետք է տեսնենք Աստծուն՝ որպես կենդանի ջրի կլանելու հանգուցային նշանակությունը, որպեսզի մենք կազմվենք Նրա տարրով ու էությամբ և աճենք Աստծու աճով. այնտեղ, որտեղ պակասում է կյանքում աճը, հավատացյալների քրիստոնեական կյանքը խառանաշփոթ է դառնում, եկեղեցական կյանքը վնասվում է և Մարմնի կյանքը՝ ավերվում:

3. Քրիստոսի Մարմնի կառուցման նպատակով կյանքում աճելու համար մենք պետք է կլանենք Աստծուն՝ դեպի ներքև արմատներ զգելով և դեպի վերև պտուղ բերելով (Ես 37:31). սա նշանակում է, որ մենք պետք է Աստծու հետ հաղորդակցության ծածուկ ժամանակ ունենանք (Մտք

6:6, 14:22 23). քրիստոնյայի գորանալը, լուսավորվելը, հանգիստը վայելելը, ուրախանալը, հավատալը, խնդիրներ լուծելը, փորձումները, գալթակողություններն ու դժվարությունները հաղթահարելը և մխիթարվելը կախված են աղոթքի և Աստծու խոսքի միջոցով Աստծու հետ ծածուկ հաղորդակցությունից (Դնլ 6:10, Կդս 4:2, Բ Տմք 3:14 17):

II. Երմ 17:19-27-ում բովանդակված է խոսք Աստծու շաբաթը պահելու մասին. Աստծու շաբաթը պահել նշանակում է վայելել Նրան, հանգստանալ Նրա մեջ և բավարարվել Նրանով՝ որպես կենդանի ջրերի ակունքով՝ 2:13.

Ա. Ելց 31:12-17-ում Աստծու բնակատեղը կառուցելու մասին երկարաշունչ գրառումից հետո կրկնվում է շաբաթը պահելու մասին պատվիրանը. Կդս 2:16-17 և Մտք 11:28-30-ի համաձայն՝ Քրիստոսը շաբաթ հանգստի իրականությունն է՝ Եբր 4:7-9, Եսյ 30:15ա.

1. Եթե մենք գիտենք միայն Տիրոջ համար աշխատել, բայց չգիտենք Նրա հետ հանգստանալ, մենք գործում ենք աստվածային սկզբունքին հակառակ.

ա. Աստված յոթերորդ օրը հանգստացավ, որովհետև Իր աշխատանքն ավարտել էր ու բավարարված էր. Աստծու փառքը դրսևորվել էր, որովհետև մարդը Նրա պատկերն ուներ և պատրաստ էր գործադրելու Նրա իշխանությունը՝ Նրա թշնամուն՝ Սատանային, ենթարկելու համար. եթե մարդն արտահայտում է Աստծուն և վերջ դնում Աստծու թշնամուն, Աստված բավարարված է և կարող է հանգստանալ Ծնդ 1:26, 31, 2:1-2:

բ. Հետագայում յոթերորդ օրը հավերժացավ որպես շաբաթ (Ելց 20:8-11). Աստծու յոթերորդ օրը մարդու առաջին օրն էր. ստեղծվելուց հետո մարդը ոչ թե Աստծու գործին միացավ, այլ Աստծու հանգիստը մտավ:

2. Մարդը ստեղծվել էր ոչ թե նախ աշխատելու, այլ Աստծով բավարարվելու և Աստծու հետ հանգստանալու համար. Աստծու պարագայում նախ՝ աշխատանքն է, հետո՝ հանգիստը, բայց մարդու պարագայում նախ՝ հանգիստն է, հետո՝ աշխատանքը. աստվածային սկզբունքն այն է, որ Աստծուն լիարժեք կերպով վայելելուց հետո մենք կարող ենք աշխատել Նրա հետ միասին՝ հմնտ Մտք 11:28 30.

ա. Եթե մենք չգիտենք, թե ինչպես վայելել Իրեն՝ Աստծուն, և ինչպես լցվել Աստծով, չենք իմանա, թե ինչպես աշխատել Նրա հետ և մեկ լինել Նրա հետ Նրա աստվածային աշխատանքում. մարդը վայելում է այն, ինչ Աստված իրագործել է Իր աշխատանքում:

բ. Պենտեկոստեի օրն աշակերտները համակվեցին Հոգով, ինչը նշանակում է, որ նրանք համակվեցին Քրիստոսի՝ որպես երկնային զինու վայելքով. միայն վայելքով լցվելուց հետո նրանք սկսեցին աշխատել Աստծու հետ՝ Նրա հետ միասնության մեջ՝ Գրծ 2:4ա, 12-14:

Բ. Որպես Աստծու մարդիկ՝ մենք պետք է նշան կրենք, որ նախ հանգստանում ենք Աստծու հետ, վայելում ենք Աստծուն, լցվում ենք Աստծով, և ապա աշխատում ենք հենց այն Մեկի հետ, ով լցնում է մեզ. ավելին՝ մենք աշխատում ենք ոչ միայն Աստծու հետ, այլև Աստծու հետ մեկ լինելով,

ունենալով Նրան որպես մեր աշխատելու ուժն ու տքնելու մեր եռանդը՝ Ելզ 31:13, 17:

- Գ. Եկեղեցական կյանքում մենք, հնարավոր է, շատ բաներ ենք անում՝ առանց նախ Տիրոջը վայելելու և առանց Տիրոջը ծառայելու՝ Նրա հետ մեկ լինելով. այդպիսի ծառայության արդյունքը լինում է հոգևոր մահը և Մարմնի մեջ հաղորդակցության կորուստը՝ խխ. 14-15:
- Դ. Տիրոջ՝ եկեղեցին կառուցելու աշխատանքը պետք է սկսվի Աստծու վայելքով, ինչը ցույց կտա, որ մենք մեր ուժով չենք Աստծու համար աշխատում, այլ Նրան վայելելով և Նրա հետ մեկ լինելով. սա Քրիստոսի՝ որպես մեր հոգում մեր ներքին հանգստի հետ կապված շարաքի սկզբունքը պահելն է՝ Ա Կրթ 3:9, 15:58, 16:10, Բ Կրթ 6:1ա:

III. Երեմիա մարգարեի գիրքը ամբողջ Աստվածաշնչի համառոտ շարադրանքն է. Երեմիայի մարգարեությունը ցույց է տալիս, որ միայն Քրիստոսը կարող է կատարել Աստծու տնտեսությունը և միայն Քրիստոսն է Աստծու՝ Իր տնտեսության մեջ ունեցած պահանջների պատասխանը. Երեմիայի պատկերած նկարը ցույց է տալիս, որ մենք ոչինչ ենք, իսկ Քրիստոսն ամեն ինչ է մեզ համար.

Ա. Երեմիան խոսում է այն մասին, որ Աստծու տնտեսության կատարման մեջ Քրիստոսը մեր արդարությունն ու մեր փրկագնումն է (23:5-6), որ Աստված կենդանի ջրերի ակունքն է (2:13), որ Քրիստոսը մեր կերակուրն է (15:16), և որ Քրիստոսը նոր ուխտի իրականությունն է՝ դրա բոլոր օրհնություններով հանդերձ (31:31-34, Եբր 8:8-12).

1. Մի կողմից՝ կարելի է ասել, որ «նոր ուխտ»-ը «Աստծու տնտեսության» հոմանիշն է, քանի որ նոր ուխտը Աստծու տնտեսության բովանդակությունն ու էությունն է՝ Երմ 31:31-34, Հբ 10:13, հմմտ Եփս 3:9.

ա. Նոր ուխտի բոլոր հիմնական դրույթները Աստծու տնտեսության և Նրա բաշխման բովանդակությունն են, որը ներառում է Նրա իրավական փրկագնումն ու Նրա օրգանական փրկությունը, որոնց նպատակը մեզ աստվածացնելն է Քրիստոսի Մարմնի կառուցման համար, որն ավարտունանում է Նոր Երուսաղեմում:

բ. Առաքյալների սպասավորությունը Աստծու նոր ուխտի տնտեսության համար եղող սպասավորությունն է. հենց Աստծու տնտեսության վրա է կենտրոնացած նոր ուխտի սպասավորությունը՝ Ա Տմբ 1:3-4, հմմտ Բ Կրթ 3:3, 6:

2. Մյուս կողմից՝ կարելի է ասել, որ նոր ուխտն այն ճանապարհն է, որով Աստված կատարում, իրագործում է Իր տնտեսությունը. Կորնթացիներին ուղղված երկրորդ թուղթը բացահայտում է, որ նոր ուխտի սպասավորությունը Աստծու հավիտենական տնտեսության իրագործման համար է՝ 2:12-4:1:

Բ. Քրիստոսը նոր կտակի՝ նոր ուխտի իրականությունն է, այն ամենի իրականությունը, ինչ Աստված է, և այն ամենի, ինչ Աստված տվել է մեզ, ուստի Քրիստոսը նոր ուխտն է.

1. Կտակի կետերը բազմաթիվ են, բայց այս բազմաթիվ կետերն իրականում մեկ անձ են՝ պնևմատիկ Քրիստոսը՝ Եսյ 42:6, 49:8, Երմ 31:31-34, Եբր 8:8-12, Հվի 20:22, Եփս 3:8:

2. Նոր կտակում Տիրոջ կողմից մեզ կտակածը անսպառելի է, և դա այն բանի համար է, որ մենք հավիտենապես դրանք փորձառաքար ապրենք ու վայելենք Հոգու միջոցով` Եբր 9:15:
 3. Մենք պետք է քայլենք մեր նախահայրերի հինավուրց շավիղներով` ընթանալով նոր ուխտի ճանապարհով, որը կենտրոնացած է Աստծու տնտեսության վրա, այն ճանապարհով, որն ուղղորդում է դեպի կյանք. արահետները Սատանայի դավերի շավիղներն են` ըստ նրա խոտորող հնարքների, որոնք տանում են դեպի ոչնչացում. արահետներով ընթանալը վարընթաց գնալն է, բայց հինավուրց շավիղներով` հարթված ճանապարհով ընթանալը, վերընթաց գնալն է` Եբր 18:15, հմնտ Մտք 7:13-14:
 4. Նոր ուխտում` հավիտենական ուխտում, Աստված մեզ մեկ սիրտ և մեկ ճանապարհ է տալիս (Եբր 32:39-41). մեկ սիրտը Աստծուն սիրելու, Աստծուն փնտրելու, Աստծուն ապրելու և Աստծով կազմվելու սիրտն է, որպեսզի Նրա արտահայտությունը լինենք. մեկ ճանապարհը Եռամեկ Աստված Ինքն է` որպես կյանքի ներքին օրենքը` դրա աստվածային ընդունակությամբ (31:33 34). այս մեկ սիրտը և մեկ ճանապարհը միաբանությունն են (Գրծ 1:14, 2:46, 4:24, Հռմ 15:6):
- Գ. Որպես Համբարձվածը, ով նստած է գահին երկինքներում, Քրիստոսն այժմ գործադրում է նոր ուխտը, որը նա մեզ է տվել որպես կտակ` բարեխոսելով մեզ համար և սպասավորելով մեզ, որպեսզի մենք գիտակցենք, փորձառաքար ապրենք և վայելենք նոր կտակում պարունակվող բոլոր կետերը` Եբր 12:2, 7:25, 8:1-2.
1. Նոր կտակը` նոր ուխտը, Կտակողի կամքը, վավերացվել է Քրիստոսի մահով ու Քրիստոսի կողմից գործադրվում և ուժի մեջ է դրվում Նրա հարության և համբարձման մեջ:
 2. Նոր ուխտը կտակվել է մեզ որպես նոր կտակ, և այժմ Իր սպասավորության առեղծվածային ոլորտում Քրիստոսը գործադրում է այն, ինչ թողել է որպես ժառանգություն:
 3. Քրիստոսն այժմ երկինքներում է` կենդանի, աստվածային և ընդունակ. Նա ի վիճակի է գործադրելու նոր կտակը, նոր ուխտը` բոլոր մանրամասնություններով հանդերձ` ժառանգության բոլոր կետերը մեզ համար հասանելի և իրական դարձնելով.
 - ա. Որպես աստվածային Քահանայապետը` Քրիստոսը գործադրում է նոր ուխտը` բարեխոսելով մեզ համար, աղոթելով, որ մենք բերվենք նոր ուխտի իրականության մեջ` 7:25:
 - բ. Որպես նոր ուխտի Միջնորդը, Գործադրողը` Քրիստոսն Իր երկնային սպասավորության մեջ գործադրում է նոր կտակն ու մեր մեջ իրագործում է դրա կետերից յուրաքանչյուրը` 8:6, 9:15, 12:24:
 - գ. Որպես նոր ուխտի երաշխավորությունը` Քրիստոսն այն բանի գրավականն է, որ նոր ուխտի բոլոր կետերն իրականացվելու են. Նա երաշխավորում ու հավաստիացնում է կտակի արդյունավետությունը` 7:22:
 - դ. Որպես ճշմարիտ (երկնային) խորանի Սպասավորը` Քրիստոսը մեր մեջ է սպասավորում նոր կտակի կետերը, օրհնությունները` մեր փորձառության մեջ գործուն դարձնելով նոր ուխտի փաստերը` 8:2:

- ե. Որպես ոչխարների մեծ Հովիվը՝ Քրիստոսն Իր հովվելու միջոցով ավարտունացնում է Նոր Երուսաղեմը ըստ Աստծու հավիտենական ուխտի՝ 13:20:
- Դ. Եթե ուզում ենք ստանալ նոր ուխտի բոլոր օրհնությունների կիրառումը, մենք պետք է լինենք մարդիկ, ովքեր արձագանքում են Քրիստոսի երկնային սպասավորությանը՝ 12:1-2, Կղս 3:1.
1. Քրիստոսի՝ երկնքում եղող սպասավորությունը, որը գործադրում է նոր ուխտը, պահանջում է մեր արձագանքը՝ Եբր 7:25, 4:16, 10:19, 22.
 - ա. Դարեր շարունակ Քրիստոսը, առանց բավարար հաջողության հասնելու, փորձել է մի խումբ մարդիկ ձեռք բերել, որոնք կարձագանքեին երկինքներում եղող Նրա սպասավորությանը:
 - բ. Տիրոջ ողորմությանը և շնորհքով երկրի վրա այսօր Տիրոջ վերականգնման մեջ եղող մի խումբ մարդիկ կան, որոնք արձագանքում են Քրիստոսի երկնային սպասավորությանը:
 - գ. Այն ժամանակ, երբ Գլուխը երկնքում բարեխոսում է մեզ համար ու սպասավորում է մեզ, մենք՝ Մարմինը, երկրի վրա արձագանքում ենք Քրիստոսի երկնային սպասավորությանը՝ համապատասխանելով և արձագանքելով այն բանին, ինչ Նա անում է, որպեսզի գործադրի նոր ուխտը, և անդրադարձնելով այն, ինչ Նա անում է՝ Եփս 1:22-23, 4:15-16, Գրծ 6:4:
 2. Մեր աչքերը պետք է բացվեն՝ տեսնելու ժառանգության բոլոր կետերով հանդերձ՝ նոր կտակի՝ նոր ուխտի, Կտակողի կամքի երկնային տեսությունը՝ Եփս 1:17-18, Գրծ 26:18-19.
 - ա. Հայրն ամեն ինչ խոստացել է, իսկ Տեր Հիսուսն ամեն ինչ իրագործել է. այժմ բոլոր իրագործված փաստերը դարձել են մեզ կտակածի կետերը՝ Գկս 22:20, Եբր 9:16-17:
 - բ. Եթե ունենանք երկնային հայացքն ու տեսնենք, որ Աստծու բոլոր օրհնությունները կտակում եղող ժառանգություն են, ապա մենք կաղոթենք ոչ թե որպես խեղճ մուրացկաններ, այլ որպես փառավոր ժառանգներ, ովքեր հավատքով ստանում են այն ամենը, ինչ կտակած է նրանց՝ Հռմ 8:17, Եփս 3:6, Եբր 6:17, 1:14:
 - գ. Եթե ունենանք նոր կտակի՝ նոր ուխտի հանդեպ երկնային հայացքը, մեր պատկերացումը կփոխվի, մենք արմատական փոփոխություն կապրենք և Տիրոջը գովաբանելիս մեզնից դուրս կգանք՝ Բ Կրթ 5:13, Հյտ 5:6-13:
- Ե. Երեմիայի 31:31-34-ը սահմանելու համար մեզ անհրաժեշտ են Նոր Կտակարանի բոլոր քսանյոթ գրքերը.
1. Եթե այս հատվածը հասկանանք Նոր Կտակարանի լույսի ներքո, կտեսնենք, որ այս նոր ուխտում մենք ունենք եկեղեցին, Աստծու թագավորությունը, Աստծու ընտանիքը, Աստծու տունը՝ որպես Աստծու բնակատեղը մեր հոգում, նոր մարդուն, Քրիստոսի Մարմինը՝ որպես պատրաստված և ավարտունացած Եռամեկ Աստծու լեցունությունը:
 2. Ի վերջո՝ այս նոր ուխտը բերելու է հազարամյան. որպես վերջնարդյունք և ավարտունություն այն բերելու է Նոր Երուսաղեմը նոր երկնքում և նոր երկրում հավիտենապես: